د ژیړ ګلاب پاڼې

شعري ټولګه

میږن درځار

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژېړ ګلاب پاڼې

شعري ټولګه

دويم چاپ

میوند درځار

۱۳۹۷ ل

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

د کتاب ځانګړنې

کتاب نوم: د ژیړ ګلاب پاڼې(شعري ټولګه)

شاعر: میوند درځار

ډیزاین چارې: وصي ابهام

د پښتی ډیزاین: اندیش ګرافیکس

چاپ کال: ۱۳۹۷ هجري لمریز

چاپ شمېر: ۱۱۰۰ ټوکه

چاپ وار: دویم

خپرندوی: میهن خپرندویه ټولنه ـ جلال اباد

د چاپ حقوق خوندي دي.

د ترلاسه کولو پته:

میهن خپرندویه ټولنه ـ اسحاقزی مارکېټ، لاندینی پوړ، جلال اباد ښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

آب حيات سترګو ته!

ميوند درځار

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به دا ووایم چې!

خبرې ټولې تکرار دي، خوند هله کوي چې د جانان پر شونډو راځي او یا هم داسې د جانانه شاعر د زلزله خېزو تصویرونو په کالیو کې له توپاني احساساتو سره ستا د ذهن په تسخیر پسې ګامونه راواخلي چې سم دې لکه ټال ورسره یوسي او راوړي.

میوند درځار د دې دور همداسې یو شاعر دی، دی لکه د نورو اوسنیو شاعرانو له فلمي صحنو شعر نه جوړوي، د اردو ژبې د لېونیانو او مستانو له اغېز لاندې هم نه دی، د مشرانو شاعرانو پیرو هم نه دی، بلکې درځار د خپلو احساساتو ډوبوونکي ګرداب کې راګېر هنرپرداز شاعر دی.

ډاکټر اسرار اسرار د خپل شعر ژبه داسې ساده جوړه کړې چې هره ملغلره یې سړی ناڅاپه د هیجان څاه ته ور اچوي، ما د هغه په څېر د ساده ژبې توقع له بل چا نه لرله، پښتو بختوره ده، بل اسرار که نه شي پیدا کولی، خو د خپل خیال او ځانګړې لهجې شهسوار درځار یې ضرور موږ ته راکړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تقریبا تکراري خبره ده چې د هر شاعر احساسات ټپي شوي، خو درځار واقعا ټپي شوی دی، تاسې لږ له خپلې کینې اوړې لاندې جیب ته برابر ځای باندې لاس کېږدئ، میوند درځار همدغلته ټپي دی.

د درځار هر غزل د فکر د سمندر یوه زورووره څپه لري او هرڅوک دې څپې ته نه شي درېدلی، زه د درځار د هر غزل په دریابي کلمو کې په همدغه ګرداب پسې ضرور کوشش کوم چې ځان په کې ورک کړم.

د درځار غزل واقعي تجربې دي، یوه ورځ یې ماته غزل کې ویلي وو، د سرو چاړه به په خیټه نه منډو، زه یې وژړولم، هغه وخت ما او ده د کلي بل شوی اور ژاړه، بې واره مو ژاړه، خو ده ماته نصیحت کاوه.

یوه ورځ یې په خپل یو بیت کې له زړه ژړلي وو، بیا پخپله د خپلو احساساتو په اړه ماته بې ځوابه و، ویلي یې وو:

د ماښام وېره مې د خدای له وېرې ډېره ده
زه کور ته ځمه د اذان د اورېدو نه پس

په دې بیت یې مات کړم او زه پوه شوم چې زما درځار څه وايي؟

درځار هغه مینه ګرکي کلمات غږوي چې د خندا اوعاطفې په پوله مو حیران پرېږدي، هغه د خپل کور و کلي اصطلاحاتو ته د هنر د جامو په اغوستلو کې بې ساری دی.

هغه پر یو وخت په لوستونکي د ژړا، خندا او مستۍ ګډ کیفیات راولي او دا د هغه د ساده، طنزیه او هنرمندې ژبې کمال دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اووووووهو څه په ښایسته انداز وایي!؟

وواېــه چــې مــونږه ســوله غــواړو! ســوله غــواړو!

ته خــو چــې څــه وغــواړې نــو کېــږي، ګلابونــو!!

د درځار د شاعرۍ نمونې نورې نه راوړم، بیا خو به داسې شي لکه زموږ په څېر د شاعرانو له ټولې شعري ټولګې دوه درې بیتونه انتخاب او نور هیڅ....

داسې نه ده، د درځار شاعري د حفظولو ده، پـه زړه کــې د نقشــولو ده، پښتو ادبي او هنري نړۍ ته د نویو اضافو تکراري خبره ډېره ده، خو د درځار شاعري رښتیا د پښتو ژبې لپاره نوې ترینه اضافه ده.

د درځار شاعري د روایتي شاعرۍ د سد ماتولو لپـاره د پښــتون هــنر وروستیو ګوزارونو کې وشمارئ، موږ د شعر نوي پړاو ته د ننوتو ســاه ګانې اخلو.

زموږ سریزه نګاران تل په بره کېني او شاعر له ځانه ټیټ تلي، مګر زه به دا نااهلي نه کوم، زه ویاړم چې درځار لرم، په خوا کې یې لـرم او تر ځان څه چې تر ډېرو اوسنیو یې غښتلی بولم.

تاسې به وګورئ چې میوند درځار به یو وخت د شعر د اسمان داســې ستوری وي چې خلک به یې هر ماښام تر لیلا و مجنون د مخه لټوي.

ستاسو سعید شینواری

۳ دلوه ۱۳۹۶

(c) ketabton.com: The Digital Library

حسن پرسته شاعري

په نړۍ کې ډېر داسې شیان شتون لري، چې درک کولی یې شو خو تعریفولی یې نشو. له دغې ډلې څخه یو هم ښکلا ده. او ښکلا ځکه نه تعریفیږي، چې نه کوم مشخص فرمول لري او نه کوم مشخص لیدلوری.

ارواپوهنې په حسن پرستۍ یا حسن خوښونه کې نور عوامل شامل ګڼي لکه، تربیه، تجربه، وخت او جغرافیه. خو که اسلامي ارشاداتو ته وګورو نو تر ډېره به ووینو چې ښکلا فطري ده، نه اکتسابي. ((لقد خلقنا الانسان في احسن تقویم))

هسې خو خدای تعالی هم د ښکلا او جمال خالق دی او ښکلا خوښوي، مشهور حدیث دی چې ((الله جمیل و یحب الجمال)) یعنې خدای ښکلی دی او ښکلا خوښوي. د هغه د اشرف المخلوقات سره هم همدا فطري ادراک د هغه له پیدایښت نه ملګری دی. یعنې انسان په طبعي ډول ښکلا خوښونکی دی او د ښکلا خوښونې ذوق یې تر بل هر موجود پیاوړی او حساس دی. ژر په ښکلا کې ورکیږي. ښکلا له خاصیت څخه مخکې تصور وي په دې معنې چې تر ذات وړاندې د معنې په توګه شتون لري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

افلاطون په دې اړه وايي چې د انسان روح مخکې له دې چې نړۍ ته راشي د ښکلا حقيقت د تجرد په عالم کې درک کوي.او کله چې په مجازي نړۍ کې حسنويني ورباندې مينيږي او زړه يې مينه غواړي.

حسن داسې يو شی دی چې چوکاټ او ديوالونه نلري، حسن که په هر څه کې وي حسن دی او د انسان په زړه کې ځای پيدا کوي.

دلته يوه خبره چې د يادونې وړ ده هغه د حسن پرستۍ او حسن څخه د خوند اخستلو توپير دی. حسن پرستي يا حسن خوښونه او له حسن څخه خوند اخستل دوه جلا شيان دي، ځکه حسن روحاني چاره ده او له حسن څخه خوند اخستل بيا جسم ته ورېږي سترګې نيول دي.

په ارواپوهنه کې فرويد د ښکلا په اړه دا نظر درلود، چې حسن پرستۍ پيل په جنسي تنده او پايښت يې په جنسي سوړوالي کې دی، خو د فرويد دا خبره ځکه غلطه ده چې مونږ د داسې ډېرو کسانو بېلګې لرو چې حسن پرستي يې جنسي لذت نه ګڼه.

د درځار په شاعرۍ کې هم د حسن پرستۍ ذوق ډېر لوړ ښکاري، حسن خوښوي، ستايي يې:

له هر ښايست نه لږه لږه مينه وغواړم
ابادوي د خدای کورونه په چندو خلک

د پورته بيت په تاييد يوه خبره کووم، هغه دا چې استاد اجمل ښکلي په يوه مقاله کې ليکلي وو، چې مينه هغه تاثر دی چې يو ښايسته پيکر

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې په انسان کې پيدا کوي. زما په اند مينه له ښکلا څخه نه زيږي، بلکې ښکلا ده چې له مينې څخه پيدا کيږي. که حسن له مينې څخه پيدا کيدلی؛ نو ښکلا به مشخص تعريف درلود. ځکه حسن خوښونه د فردي ذوق مسله ده، او فردي ذوق هيڅکله نشي يوشان کيدلی.

د ښکلا خوښونې ځواک فطري دی نه اکتسابي او درځار ددې خبرې ښکاره مثال دی. دی د يوې جنګ ځپلې او داسې ټولنې وګړی دی چې حسن خوښونه پکې د کفر ټاپه هم لري خو له دې ټولو سره په درځار کې د حسن پرستۍ ماده له هر اړخه پوره ښکاري.

ليکوال او شاعر ته اړينه ده چې د خپل مخاطب د ښکلا پيژندنې له ارواپوهنې سره تر يوه ځايه اشنايي ولري، د ښو اثارو د ښکلا يو راز په دې کې هم دی، چې ليکوال خپل لوستونکي تر ليکلو وړاندې پوره مطالعه کړي. او د هغوی د ښکلا فلسفه او ارواپوهنه يې لوستې ده.

مرحوم استاد شپون به په شعر او کيسه کې په کيوټ او کنټرايفد باندې ډيرې خبرې کولې او ويل به يې چې کيوټ هغه څه دی چې په تصنعي ډول ښکلي وي او کنټرايفد هغه څه دی چې په دومره مهارت طرح شوي وي چې غيرې طبعي ښکاري. د درځار شاعري د کنټرايفد په چوکاټ کې ده.

هر کله چې په يو شخص په تېره په هنرمند کې د ښکلا خوښونې ځواک راپاريدلی وي نو نوموړی بيا د بدرنګۍ هر لاره پريدي او په

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټولنه کې دا ښايي چې هغه له نورو د ژوند په نېکمرغيو او رازونو ښه پوهيږي.

د اروا پوهنې څېړنو ښودلې چې انسان خپل ٧٪ رواني او باطني خواهشات په ژبې سره نورو ته وايي خو خپل ٩٣٪رواني او باطني خواهشات په هغه کې دننه پټ دي چې د سترګو په وسيله کولای شو هغه درک کړو يا يې نورو ته ووايو.

د درځار په شاعرۍ کې سترګې که ووايم د يو سمبول ځای لري او دی ددې لپاره هم په سترګو مين دی چې د حسن ليدنې لامل دی.

په هغه دوه سترګو مې بيا مينه راغلې ده
ياره چې دا خو مې څه نوې ګناه ونکړه

دده په شاعرۍ ډېرې خبرې کيدای شي خو زه يې همدلته رالنډوم او د حسن په رنګونو کې يې ډوب غواړم.

وصي ابهام

جلال آباد

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه به نو څه ووایم!؟

زه به نو څه ووایم........

هغه خبرې چې ما به (چاته) مخامخ نشوې کولی، شعر کړي مې دي. خلکو به ځکه خوښې کړې وي چې شايد د ځينو پېښو په اړه به مو احساسات يو ډول و او يا به هغوی هم زما په څېر بې زړه او بې خولې وي او د ډلې پر ځای به په يوازې کېناستلو کې ځان ارام او خوشاله احساسوي، ګنې دا کرښې بل هيڅ کمال نلري.

ما شعر کم او په ځنډ ليکلی او تر ليکلو وروسته يې راته داسې احساس کېږي لکه له ساعتونو شديدې تندې وروسته چې د يخو رڼو اوبو په چينه پېښ شوی يم.

که د ملګرو زړه ته مې نه کتلی نو د (ژېړ ګلاب پاڼې) به له شپېتو ډېرې نه وای خو د هغوی په ډېر ټينګار هم د کتاب حجم تر سلو مخونو و نه رسېد او ښه هم همداسې ده، ځکه نن سبا مصروفه انسان کتاب لوستلو ته ډېر وخت نه لري او يا وخت نه ورکوي، نو مننه چې د ژېړ ګلاب پاڼې مو د لوستلو په نيت راخيستي.

ميوند درځار

جلال اباد

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت سره به ګوتې لړې ماتې کړو چې څه کېږي
هیلې به د ژوند لپاره زیاتې کړو چې څه کېږي

ستا له درد نه څوک د زړېدلو اندېښنه لري ؟
پرېده پدې زړه کې به یې پاتې کړو چې څه کېږي

خدایه په کتاب کې مې وعده د جنت ولیده
اوس به یې دا پاڼې ورته قاتې کړو چې څه کېږي

ما او تا د یو بل د ژوندي پاتې کېدو سبب
لاړې به د خولې آب حیاتې کړو چې څه کېږي

آمن چې ***درځاره*** د ولس لپاره غواړو نو
خپله شاعري به سوله ساتې کړو چې څه کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند خفه کړيدي، راټول په میکدو خلك
څو به د زړه اورونه وژني پــه اوبــو خلــك

ګنډلې سترګې وچې شونډې په بـازار کــې ناسـت
زړونــه تــړي د جنتونــو پــه وعــدو خلــك

له هر ښایســت نــه لــرې لــرې مینــه وغــواړم
ابادوي د خدای کورونه پــه چنــدو خلــك

د بیــدارۍ او رڼــایی نــه د قــام مــخ اړوي
نو ځنې نــدي د وطــن د پرېښــودو خلــك

درځاره ته د زړه خبره دومــره مــه ســپینوه
په کیسه پوې شول د کیســې د اورېــدو خلــك

(c) ketabton.com: The Digital Library

هــر ســړی دې نــوم اخــلي غړېــږي ګلابونــو
ښکلې يې نو داسـې خــو بــه کېــږي ګلابونــو

څه وايې چې چرتــه بــه تــوده غېــږه پيــداشي؟
ژمـــی دی ميـــده بـــاران وريـــږي ګلابونـــو

لاس راکه خــو ســترګو تــه بــه نــه راتــه راګــورې
خلــک خــو ړانــده نــدي پــوهېږي ګلابونــو

ووايه چـــې مــونږه ســوله غــواړو! ســوله غــواړو !
ته خو چې څه وغــواړې نــو کېــږي ګلابونــو

ما د ژوند په لاره بانـــدې مــه پرېــده يــواځې
مينــــه بـــه ښـــه ډېـــره رارســـيږي ګلابونـــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

داسې بې وخته مې پــه زړه بانــدې راووريــدې
لکه نرګس چې بــې موســمه بــې بهــاره کېــږي

هغــه ســړی پــه مــا د خپــل مــين بــاور نکــوي
زه خو به مړ يم چې له زړه نــه زړه تــه لاره کېــږي

د ژونــد کولــو حوصــله دې ډېــروي درځــاره
ته ملامته يې چــې کرکــه دې لــه ښــاره کېــږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس دې راکـه زړه دې وسـاته ملګریـه
لکـه مـا چـې درتـه نـه سـاته ملګریـه

د ژونـد لاره د پـردي وطـن بـازار دی
مونږ به ځان د چا نه څـه سـاته ملګریـه

یــو ټوپــک و چــې د ډېــرې زمــانې و
د بچــو نــه بــه مــې ښــه ساته ملګریـه

هغه سـترګې اباسـین چپـې چپـې وې
ځـان مـې ځکـه ورنـه وسـاته ملګریـه

چې ***درځار*** و نو له هر سـړي نـه ځـار و
پردی غم به یـې پـه زړه سـاته ملګریـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځم که چرته دې پدې ښار کې درک وکړم
کله ناکله خو په بل سړي ستا شک وکړم

راځه چې ځو د سیند په غاړه غاړه وګرځو
د زړه خبره درته څنګه په سړک وکړم؟

وایم چې نورې به کیسې چاسره نکوم
بیا هم باور په یو هلک نه یو هلک وکړم

نو آزادي به زه په کومه جذبه وګټم
چې دښمني تاسره ستاسو په ټوپک وکړم

د لرې مینې ضرورت پوره کولی شم
***درځاره* في سبیل الله به دې کومک وکړم**

(c) ketabton.com: The Digital Library

کاڼي کرښې

اوبه په ډانګ بېلې شوې
نوک او وری جلا شوې
بد تربور مې
په بد ځای کې پکار نشو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په څېره کې د خدای نور، چشم بـد دور
تــه ملایکــه یــې ضرور، چشــم بــد دور

عمــر د ژمــي مــاذیګر، پــه څــه بــاور
بیا هم خندا؟ بیا هم غـرور؟ چشـم بـد دور

د هغــه ســترګو پــه لیــدو ذکــر کــوه
چشم بد دور، چشم بد دور، چشم بـد دور

زمـا پـه ژونـد مـین ولـس اوس هـم لـري
څومره مستي څومره سرور، چشـم بـد دور

درځــاره ستاســو دا وطــن جنــت وطــن
لکــه رڼــا د کــوه طــور، چشــم بــد دور

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا مات کړی اوس ببرته په تا باندې باور کـوي
زړه دی نو، د هر چا په مسکا باندې باور کوي

مانه دې پوښتنه لړه وکړي چې ړوند ولـې یـم
څوك چې د ښارونو په هوا باندې باور کـوي

ما ددې ولس د پیغمـبر جـامې اغوسـتې دي
خلك مې پـه هـره نـاروا بانـدې بـاور کـوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند کوو د ژوند د ښه کېدو مبارزه کوو
غم نه کوو غم ته په ژوندونې جنازه کوو

آمن غواړو آمن غواړو، چانه امن وغواړو؟
سوال د جنتونو د دوزخ په دروازه کوو

دا ملا زړې کیسې کوي راته خو مونږه به
ځو راځو مونځونه اودسونه به تازه کوو

لوڅې پښې تشې ګېډې ډله یوو پیتاوي ته
نکل د پنځه زره کلونو په مزه کوو

ته ***درځاره*** کومو سترګو داسې ځنګولی یې؟
دا نشه خو مونږه د کوکنارو په غوزه کوو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه! په محبت کې دې تاوان دی نـوره سـتا خوښـه
هر سړي چې کړی پښېمان دی نوره ستا خوښـه

سترګې مې ستونه درته نکوي چې پـاتې شـه
عقل مې په تا پسې روان دی نوره ستا خوښه

واخله کنه ستا بـه سرمايـه د مينـې ډېـره شي
ژوند مې ليلام کړی په غيران دی نـوره سـتا خوښـه

راشه چې پدې دنيا جنـت دربانـدې وګـورم
بيا د پسـرلي پسې خزان دی نوره ستا خوښـه

ما سره به جنګ په خوله او سترګو بانـدې نکـوې
سوله مې د ټول عمر ارمان دی نوره سـتا خوښـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

او کال وروسته دادی بیا پسرلی راغی
د رنګونـــو پـــه رنـــا پـــسرلی راغـــی

ستا جنـت تـه سـل او زر کلونـه پـاتي
دلتــه اوس دادی مــلا پــسرلی راغــی

اول ځاځکی ځاځکی اوښکې بیا په لپـو
ځــه د ژمــي پــه هــوا پــسرلی راغــی

دې وطـــن تـــه د ســـوونو شـــهیدانو
د سرونـــو پـــه ســـودا پـــسرلی راغـــی

ملامتـــه درتـــه نـــه یمـــه *درځـــاره*
خو ځه در به شم چې دا پسرلی راغی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر انتظار وشو د ګل د ټوکېدو لپاره
دُعا مې وکړه د باران د ورېدو لپاره

د ژېړ ګلاب پاڼې د لیک سره جوړه راغلي
صبر پکار دی په مطلب د رسېدو لپاره
ما چې د چا سترګو ته ټوله شاعري کړېده
وعده یې کړې چې راځي د اورېدو لپاره
په ډک بازار کې خدای په مخه باندې راوستلې
وخت دې پیدا نکړ د مخ د پټېدو لپاره
زما ارمان دی چې بې جنګه زمانه وګورم
جنت ته نه ځمه د شاتو او شیدو لپاره

درځاره ستاسو ښار د کلي نه په څه ښایسته دی؟
یو ځل خو راشه د ملګرو د لیدو لپاره

(c) ketabton.com: The Digital Library

پـــدې ســـترګو کـــې لـــذت د جنتونـــو
خدایـــه تـــه وســـاتې پـــت د جنتونـــو

د ژونـــد نـــورې هیلـــې نلـــري نـــو ځکـــه
روژه نـــــه نیـــــسي اُمـــــت د جنتونــــو

پـــرې چـــې دا دنیـــا خـــو وګټـــو ســـړیه
مـــونږ تـــه چـــا کړیـــدی ســـت د جنتونـــو

د چـــا غیـــږه مـــې پـــه زړه بانـــدې وریـــږي
څوک دې خدای نه کړي عادت د جنتونو

د جومات د دروازې ځنځیر دې پروت وي
چـــې مخلـــوق نلـــري نیـــت د جنتونـــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند ته زړه خورمه چې وبـه نشــي يـاره
غــر هــم لــوړ دی او پــه سر نلــري لاره

حوصـــله تمامـــه شـــوې ده ملګريـــه
ځـه چـې ځـو د خودفروشـو لـه بـازاره

زړه د لارې په سر سيوري تـه ويـده دی
ســترې شــويدی لـــه ډېـــره انتظـــاره

آزادي خو به ژونـدي ولـس تـه غـواړې
څه دا خلك، څه يې خوله، څه يې کوکاره؟

اوس كـــرارې جنتونـــو كـــې اوســـېږه
چې زما سترګې دې خوښې شوې ***درځـاره!***

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه لکــه پــه دښــته کــې ولاړه وچــه ونــه
هيلې دومره هيلې دي چې مکوه پوښـتنه

ژوند ددې بازار په يوه لاره کې هــم نشــته
دومره خاموشي خو به مې ورک کړي له وطنه

ځمه چې وعده د بيا ليدو يې پــوره شــوې
بيا به راتــه وايــي چــې دا ولــې دروغجنــه

خاورې د ولس په اننګو بانــدې پرتــې دي
ګرځــي ډلــه ډلــه رهــبران ســپينه لمنــه

چا چې ښايسـتونه درتـه وښـودل ***درځــاره***
تــا لــه هغــو ســترګو نــه هــم ونکــړه مننــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ما يــې هــره شــېبه مــرګ تــه انتظــار وکــه
آب حيات سترګو خبر يې چې څه کار وکه!؟

د خپــل مــين د پېژنــدو نــه يــې انکــار وکــه
آب حيات سترګو خبر يې چې څه کار وکه!؟

زما په مخ کې يې په بـل د ګـل ګـوزار وکـه
آب حيات سترګو خبر يې چې څه کار وکه!؟

په ډکو ســترګو مــې مــزل پــه ټولــه لار وکــه
آب حيات سترګو خبر يې چې څه کار وکه!؟

لکه چې ژوند مې نور د بل په اوږو بار وکـه!!
آب حيات سترګو خبر يې چې څه کار وکه!؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تا مین په تـا د ښـې خـبرې حـد نکـوي
د تا ښايسته غوندې سړي سره څوك بـد نکـوي

خدای به زما د رقيبـانو زړه خوشـاله نکـړي
د ناروا خلکو خو ښه دی چـې مـدد نکـوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

مشې خبر چې څومره شور زما په زړه کې دی
سیاهي سترګو کې ده، اور زما په زړه کې دی

د ښایسته سترګو سړی ما پرېښودی نشي
چې خدای ورکړی ورته کور زما په زړه کې دی

درد خپله وسه د مسکا د پټېدو کوي
لږ مې په مخ باندې او نور زما په زړه کې دی

ددې ولس د بیدارۍ ارمان مې نه پرېدي
ګورې چې لارې لارې خور زما په زړه کې دی

درځاره هر سړي ته وایمه چې ځار دې شم
مړه چې دا لا څومره زور زما په زړه کې دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمـــا د بیـــا زړه درکولـــو اراده نـــه وه
خو چې د خدای په څه رضا وه د بنـده نـه وه

زمونږ نصیب داسې چې لمر به و، رڼا نه وه
باران بـه وورېـده څمکـه بـه لمـده نـه وه

د ښایســتونو ملګرتیـا مــې نــوره پرېښــوده
په محبت کې مې څه خاصـه اینـده نـه وه

زه چې د چا د سترګو ذکر فکر دواړه کـوم
هغې ته یاده زمـا هـیڅ یـوه وعـده نـه وه

درځاره ستا ولس اوس هم د نیمې شپې غـل دی
نوره دنیـا بـه د غرمــې پـورې اوده نـه وه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د لیدو، د پېژندو، د خپلېدو ارمان !
په للمه ځمکه د باران د ورېـدو ارمـان !

په نالیدلي مخ مین یمه، توبـه خدایـه !
چې چا به کړی وي زمـا د ورکېـدو ارمـان !

او ستا ښایست او خـوږلني پـوره کـولی شي
پــدې دنیـا د جنتونـو د شـیدو ارمـان !

زمونږ په زړونو کې د آمـن د لیـدو ارمـان !
پدې ولس کې د رڼا د خورېـدو ارمـان !

درځاره هغه سړی کرکه پرېښودی نشـــي
ملګریه مکوه د سیند د وچېـدو ارمـان !

(c) ketabton.com: The Digital Library

یوه بوسه زما د وینې مخ نه هم واخله
زما ګلابه ماته مینه راکه غم واخله

دا ځنګېدلي قدمونه زما زړه پرېباسي
که ته خفه یې، قدمونه خو لږ سم واخله

له یاره لرې یې او نشه د بېلتون نلرې
دې تور اوربل ته دې ګلونه د شرشم واخله

(c) ketabton.com: The Digital Library

کتابونـــــه راسره دي انډيوالـــــه
اُمېدونــــه راسره دي انډيوالـــــه

رڼايي به لکـه لمـر راپسـې راشي
بارانونـــــه راسره دي انډيوالـــــه

آزادي پـه شـعارونو بانـدې غـواړو
بيرغونــــه راسره دي انډيوالـــــه

چې پيسې دي که د خلکـو ادرسـونه؟
کاغذونــــه راسره دي انډيوالـــــه

ځه ***درځاره*** چې له ځانه چرته پټ شو
نقابونـــــه راسره دي انډيوالـــــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په انتظار، په حوصلې، په صبر څه وشو
ما په خوبونو باور کړی و بس ښه وشو

ژوند د وحشت نوم و، د وینې تویولو کار
محبتونه نه روا کار و او نه وشو

د ګناهکارو ښار کې خاورې او ګردونه دي
زمونږه برخه بارانونه هم په غره وشو

نو ستا په غېږه کې هم تود نشومه وه یاره !
ښه نو زما په جنتونو کې ساړه وشو

درځاره! اوس په هرې ښې بدې ژړا ورځي
زه نه پوهېږمه چې څه شي مې په زړه وشو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مـــــــروره د بښــــــنې ضرورت دی
مونږ ته ســتا د پیرزوینــې ضرورت دی

مسافر پکې د ځان سیوري تــه ناســت وي
دې صحرا ته خــو د ونــې ضرورت دی

ته د خولې په ورکړه دومره محتاط نه یــې
بـــس د تشـــې یـــادونې ضرورت دی

خدای ته څنګه په نیمګړي عمـل ورشـم؟
د بنـــــده د سپارښـــــتنې ضرورت دی

چې خفه وم په غزل یــې راپخــلا کــړم
لــه **درځــار** نــه د مننــې ضرورت دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځه چې ځې ګلابه، نو د بيا ليدو په هيله
غاړه راکه شابه، نو د بيا ليدو په هيله

تانه مې د ځان په اړه کړې وه پوښتنه
پاتې بې ځوابه، نو د بيا ليدو په هيله

ستا له جنتي غېږې نه لرې پاتې شوی
مړ شوم له عذابه، نو د بيا ليدو په هيله

ځمه چې ماښام دی فاصله هم ډېره لرې
لاره هم خرابه، نو د بيا ليدو په هيله

ستا خبرې نوې دي خو زه په ژوند کې ډوب يم
بند مې کړې کتابه، نو د بيا ليدو په هيله

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا مینــه زمــا لپــاره کمــه راتــه ښــکاري
نن مې انډیوال داسې بېغمه راتــه ښــکاري

ستا د تلو نه پس مې دا ورغوي یــخ کــرخ شي
ستا دتلو نه پس لکه چې مرمه راته ښــکاري

چرته چې د ورانې سر دی مونږ پورې تړلی
داسې خبر نکوو چــې ســمه راتــه ښــکاري

دومره مې تلوار ستا ابــادۍ تــه دی وطنــه
تشه غوندې ساه ویستل هم دمه راتــه ښــکاري

ســتا د دعاګــانو تــلاوت کــوي ***درځــاره***
دا پیغمــبري خپــره عجمــه راتــه ښــکاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ژوند په جوړولو جوړولو باندې وران شــو
خدایه ستا راکړی امانت رانــه تــاوان شــو

داسې پسرلــي ته مې له زړه نه دعــا وکــړه
تاسره روان ومــه پــه لاره کــې بــاران شــو

ډېرې بې نیازی دې هم په زړه باندې مات نکــړ
ستا مین په تاپســې بــې ســته راروان شــو

ما ویل چې دا ولس د سولې پــه مــذهب دی
تا ویل چې ټول عمر دې تېر پــدې ګومــان شــو

ته د نفرتونو ښار کې څه کــوې *درځــاره؟*
دا لکه د خدای کور چې په دشته کې ودان شــو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښایسـتونو دې تمامــه ورځ سـتاینه کــوم
خدایه! ددې ورکړې دې بې حده مننــه کــوم

د جنتونـــو ننـــداره بلکـــل د راز خـــبره
خو په پنځه وخته مانځه کې یې غوښـتنه کــوم

مانه مې زړه ستاسو د ښار په سرکونــو پــاتې
اوس یې په لاره کې له هر سړي پوښـتنه کــوم

چې آزادي نه غواړم ژوند غواړم د ځان لپــاره
درځاره څه وشو چې داسې تېروتنه کــوم؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما برخــه خــو د ســپینو واورو غــر دی
خو چې ستا مینه مې و نه سـېزي لمـر دی

ستا په ټولو کې په ما سترګې خوږې شـوې
بختــورې! پیــداکړی دې ګــوهر دی

د ښایســته و د مخونــو پــرده پــوښ دی
د ښــارونو پــه ګردونــو کــې هــنر دی

آزادي زمــا د خپــل وجــود حصــه ده
غلامــي زمــا د ټــول وجــود ضرر دی

ته ***درځار*** یې او پوهېږې چې زه څوک یـم؟
څوک چې ستا د زړه په هر ټکي خـبر دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ډکو سترګو مې د دوه سترګو ارمان کېږي
په تمه ناست یمه چې کله به باران کېږي

خدایه احسان دې د بنده د هېرولو ندی
د شرابونو روژه ماتي په اذان کېږي

د خپل نظر د کرامت نه به ته نه یې خبر!؟
ستا په نظر په تورو خاورو کې ګلان کېږي

دا بې رُخي ددې نړۍ مې زړه ته شک غورځوي
پدې ځلورو کتابونو مې ګومان کېږي

په باریکۍ د ښایستونو باندې نه پوهېږي
په درځار هرځلې څه ټوکه د نادان کېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نفــرت یــې انــدازه ورسره نشــته
هیڅ لحاظ ددې بنــده ورسره نشــته

د دې تور سړي دا تور ټوپک مې بد شي
د خـــبرې حوصـــله ورسره نشـــته

ستا عمل د جنتونــو د مخلــوق دی
خــو چــې ولــې اراده ورسره نشــته

پښـــتنو تـــه د رهـــبر وژل روا دي
پیغمـــبر دی معجـــزه ورسره نشـــته

زما خاورې زما مینې تا بـه ژغـوري
یو سړی دی چې پیسه ورسره نشــته

(c) ketabton.com: The Digital Library

څوک دې نه وايي چې څنګه بې بـاکې ده
په وجود کې مې خـماره خپلـواکی ده

خامـه لاره ده ماښـام دی تـاريکي ده
نـــو اړتيـــا د يـــو واړه اوروركـــي ده

ډكـــې ســـترګې ځنګيـــدلي قدمونـــه
تـالا كـړې دې نشـه انګـور تـاكي ده

اوښكې تويې كړمه اوښكې پـاتې نــشي
مرغلره مې پـه نيـت بانـدې شـكي ده

د عجمـــو حيـــراني ګـــوره ***درځـــاره***
چـــې غزلـــه دې عربـــه ده مكـــي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زمونږ زړونـه هـم د غوښـې دي ګلابـه
دا ستا دوه سترګې مې خوښـې دي ګلابـه

پـــسرلی مـې د خـزان لـه زوره نـدی
پـه څېـره دې د غـم نښـې دي ګلابـه

زه خو ستا د ښـو شـمار کـوم درګـورم
او ستا سترګې په چا خښـې دي ګلابـه

زمـونږ فکـر د ولـس لپـاره خـور دی
خو حالات داسـې بـدمخې دي ګلابـه

که په زړه شي نو *درځار* د غـزل نـدی
خـو دا ګـوتې خواریکښـې دي ګلابـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګرځوي له ځانه سره ځان په کتابچــه کــې
ګل مې رسم کړی د جانان په کتابچه کــې

تاتــه مــې ليکلــی غــزل مخــې تــه راغلــی
دوه کاله يې تېر کړل په ارمان په کتابچه کــې

رنګ مې په قلم کې نه و تش مې خوځولــو
خط ته مې ښوونکی و حيران په کتابچــه کــې

نه ځمه ددې کوڅې په لاره بانــدې چرتــه
نوم مې ليکل شوی د دوکان په کتابچه کې

(خ) خپلواکي ، دا د هر وګړي ضرورت دی
وليکئ پدې باندې عنوان په کتابچــه کــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرېده چې لمر راپسې ټوله ورځې ګوري لاندې
په خوب عادت یمه د شنو ونو د سیوري لاندې

د تورو غرونو ژوند د خدای له نعمتونو ډک دی
په سر یې واورې وي ګلان ورباندې اُوري لاندې

دا څه پاچا دی چې ځواب د چا ویلی نشي
دا څه لښکر دی چې خملي د کمزوري لاندې

ستا څه ګومان دی چې *درځار* له تانه ځار ندی څه؟
مینه مې ژوند کوي د نوم د توري توري لاندې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې لږ پاتې شې څه لار کولی نشـې؟
زلمیتوبــه انتظـــار کـــولی نشـــې؟

چې مونږ نه غواړې زمونږه پکار نـدی
عریضـه خـو پـه سرکـار کـولی نشـې

یه ناځوانـه، د سـلام ضرورت څـه و؟
چـــې پوښـــتنه د بـــیمار کـــولی نشـــې

ډکې سترګې درته ناسـت یمـه ګلابـه
څه چاره مـې د خـمار کـولی نشـې؟

ته مجبوره یې چې خوله پخپلـه ورکـړې
منتونــه پــه ***درځــار*** کــولی نشــې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کنګل ژمی او یخنـي لکـه زنـدان دی
توبــه! دا مســافري لکــه زنــدان دی

که ښار ښکلی دی نو خلك يې پردي دي
هر سړی پکې بنـدي لکـه زنـدان دی

ماتــه خپلــه ملنګــي ســتا پاچــاهي ده
تاتــه خپلــه پاچــاهي لکــه زنـدان دی

مــا تــر ډېــره پکــې وســاته ملګريــه
دا ستا سترګې ګــلابي لکــه زنـدان دی

د جنت نه به دې منـع کـړي ***درځــاره***
ميخانــه ددې ســاقي لکــه زنـدان دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

مازيگر شو.....

مـــازيگر شـــو د اذان ازانگـــې راغلـــې
پنځه شپږ كسه دي جمه يـې زړه غـواړي
د پټـــي او د راغـــه لـــه كـــارو ســـتړي
مونځ به هم وكړي خو دمه يې زړه غواړي

***

د كيسـو لپـاره بـل داسـې ځـاى نشـته
چې زاړه د يو بل خـواوو تـه راټـول وي
چې په اوړي كې د يخې دېـرې سـيوري
او پـه ژمـي كـې پيتـاوو تـه راټـول وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددوی لپـــاره د دوزخ پـــه کنـــاره ســـړیه
دا خلك نه ارزي په زړه خوړلـو وه سـړیه

په قام او خلکو باندې زړه زمونږه درد کـوي خـو
په ګېډه مه منـډه د سرو زرو چـاړه سـړیه

په لوڅو پښو باندې د ځمکې تنابونـه وهـو
خو چې د چا سره په لاس کې ده قیضه سـړیه

اوس مې په سترګو او په مخ باندې وهه سـړیه
ما درته خپله ویل چې مـاسره راځـه سـړیه

اوړی، روژه او دا پردۍ مزدوري سخته نـده؟
په ماسپښین کې یوه سترګه خـوب کـوه سـړیه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ابادي.....

پدې شپږ میاشتو کې یو باران ونشو
خو د غـره اوبـه پرېمانــې راروانــې
د سوونو کـالو واورې ویـلي شـوي
پــه لښــتیو کــې حیرانــې راروانــې

***

خدایه رحم دې له هغه څه نه ډېر دی
چې بنده دې اورېـدلي لـه مـلا نـه
د فصـــلونو او د ونـــو ابـــادي ده
وېـــره نلـــرو د اوړي لـــه بـــلا نـــه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا مــاذيګر دا ډېــره لاره دا يــواځې ســفر
له مانه کلــه کېــږي يــاره دا يــواځې ســفر

د ژونــد کولــو حوصــله راسره پــاتې نــده
بيا هم کوم د چــا لپــاره دا يــواځې ســفر

په ځنګېدلو قدمونو چرته نه ځــي خلــک
راباندې اوړد شو خــماره دا يــواځې ســفر

ښه، زه د زړه د بې کسۍ پېغور ته څه ووايم؟
سره له دومــره بيروبــاره دا يــواځې ســفر؟

هغه دوه سترګې جنتونه دومره لرې نــدي
خو که ته ومنې *درځــاره* دا يــواځې ســفر

(c) ketabton.com: The Digital Library

په څه گناه باندې لیدلی زمانې یمه
د انتظار په اور نیولی زمانې یمه

په گُمنامۍ مین له ځانه هم پټېږمه
او گوره بیا هم پېژندلی زمانې یمه

چې زندگي پکې د ټکنده غرمې نوم دی
پداسې دشته کې کرلی زمانې یمه

آمن ددې وطن د خلکو د مذهب نوم دی
خو تشدد ته لمسولی زمانې یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

يــره ټــول بــه يــو پنځــه ګامــه ســفر و
زنــدګي څــه وه؟ د ژمـــي مـــازيګر و!!

ګـــل يـــې واخســـته مننـــه يـــې ونکـــړه
دا ســړی لکــه چــې اوس هــم مــرور و؟؟

د چا دوه سترګې مې دوه ساګانې ژوند و
او پخپلــه هــم پــدې بانــدې خــبر و

ښـار احسـاس د يـو سـړي راتـه راکـړی
چـــې لـــه ډېـــرو روايـــاتو نـــه منکـــر و

د چا زړه ساتل مــې زده نــه وو ***درځــاره***
د ملګـــرو پرېښـــودل مـــې يـــو هـــنر و

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه داسې خو نده چې یو ماتـه نـه راګـوري
ژونـد لکـه روانـې اوبـه شـاته نـه راګـوري

مړاوی یمه پاڼې پـاڼې تـوی نشـمه خدایـه!
نــن راتــه هغــه آب حیاتــه نــه راګــوري

ښه وایي ، له زړه نه زړه تـه لاره خامخـا وي
اوس مې چې هېر کړی دی نو شاته نه راګوري

لاس راکړي چې بیا بـه سره وګـورو ملګریـه
سـترګو کـې سـاتلې تمنـا تـه نـه راګـوري

زه له یوې هیلې نه تېر شـوی یـم *درځـاره*
لوی خدای به مې دې وړې ګناه ته نه راګوري

(c) ketabton.com: The Digital Library

منزل خبر دی چې مزل راپسې نه کوي نور
په لاره لاره په ازغو شيندلو څـه کـوي نـور

د غم موسم دې پسـرلی شو ابادي يې راوړه
سترګې مې وچې پاتې نشولې اوبه کوي نـور

خپله څېره دې په هينداره کې و نه پېژنـده
زړه ته دې ووايه چې مونږه سره ښه کـوي نـور

چې مونږه جنګ غوښته نو خلکـو شاباسـی راکـاوه
چې مونږه سوله غواړو تشه تماشه کوي نـور

(c) ketabton.com: The Digital Library

درد شېبه، شېبه، شېبه پـه ډېرېـدو دی
ضرورت د هغـــه ســـترګو د لیـــدو دی

پدې زړه کې هر سړي ته مینه شـته ده
ښار خو ځای د ټول ولـس د اوسـېدو دی

مونږ پرهېز د خدای لـه ډېـرو نعمتونـو
ژونـد روان د جنتونـو پـه وعـدو دی

ته قسم وکړه چې نـن بـه پـاتې کېـږې
او موســم هــم د بــاران د وریــدو دی

زه د خــاورې آزادي غــواړم ***درځــاره***
خو په ما تور د مذهب د پرېښـودو دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کمـــیس او د وجـــود مناســـبت دی
مانه نــه کیــږي ، د صبر ضرورت دی

دا ولـــس د ښایســـتونو ســـلطنت دی
او مخلوق ورتــه راغلــی د جنــت دی
نه ملنګــه! ســتا دعــا خــو بــه لګیــږي
خدای درکــړې مرتبــه او ولایــت دی
زوږ ایــمان مــې امانــت درتــه راوړی
زمونږ دغســې بــې ګټــې تجــارت دی
ستا د لپې غوندې غټې غټې ســترګې
دا د غټـــو غټـــو خلکـــو علامـــت دی
د نینو غوندې مې خولــه پســې ترلــې
نېچه کړی مې په پاڼه کې شهرت دی

چې ملګرو ته کمزوری شــوې ***درځاره***
تـــا نیـــولی د پاچـــا ملازمـــت دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه مې هم مات شو د باور د ماتېدو نه پس
څه خو به کېږي ددې دومره څه کېدو نه پس

د هغه سترګو په لیدو مې هیلې ډېرې شوې
پسرلی راغـی د بـاران د ورېـدو نـه پـس
ددې ولس د بیدارۍ ارمان مـې خـاورې شـو
خلک راګنده شـو د رڼـا د لګېـدو نـه پـس
د ماښام وېره مې د خدای له وېرې ډېره ده
زه کور ته څمه د اذان د اورېـدو نـه پـس
ډېرې خبرې مې راوړي وي خو پـاتې شي
دا زه ګونګی ولې شم ستا د غږېدو نه پس؟

درځاره خپله خاوره هم راباندې حق لـري
جنت به غواړو د وطن د جوړېدو نـه پـس

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ته راځې نو تر هغې دې باران هم وشي
ستا هرکلي ته به په لاره ګلان هم وشي

کلونه کېږي د یو چا د لیدو تږی یم
او نن به دا د روژه ماتي اذان هم وشي

په نوم دې یاد یمه خبره مې درنه هېره ده
کله ناکله خو مې داسې ګومان هم وشي

په دوه سجدو باندې جنت له خدایه غواړمه
او بیا مې شک د بل سړي په ایمان هم وشي

چې پسرلی هم وي او دا د ښایستونو ښار
ځه نو په مونږه خو دې دا امتحان وشی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښو څوکې دې ځان پلو ته قـات دي
خلك خپلو كې په شر دي څه حـالات دي

زمونږ زړونه چې په هسكو غاړو نه ځــي
د ښايسته و په لاسونو پــه مـلا مـات دي

د ښــار لارو او كوڅــو تــه خــو راوځــه
د ولـــس درسره ډېـــر ملاحظـــات دي

د رنګونــو مجموعــه راتــه ښـكاره شــوه
په څېره كې دې شـيندلي كاينـات دي

نـــن د بلـــې غـــزا دور دى ***درځــــاره***
بيا وژل د ژونـدي شـوي سـومنات دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

تــا وژړل او زه وربانــدې ویلــې شــومه تــوی شــوم
چې ژیړ ګلاب دې راکړ نو په ټوله کیسه پوی شوم

مکتــب نــه و کتــاب نــه و اوبــه مــې خرڅــولې
ملګریه زه هم تـا غونـدې پـه لارو کـې رالـوی شـوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه ته راغلي ته مې وويـل چـې ځـه بېرتـه
يـو نـازولي تـه مې وويـل چـې ځـه بېرتـه

مينه خـو څـه چـې د پښـتو فكـر مـې ونكـړ
او رابلـلي تـه مـې وويـل چـې ځـه بېرتـه

زه چې خفه شمه ، خفـه يمـه بيـا ټـول عمـر
نو هغه ښكلي ته مـې وويـل چـې ځـه بېرتـه

مرګ ته مې وويل چې ژوند مې شروع كړی دی
بـلا وهـلي تـه مـې وويـل چـې ځـه بېرتـه

درځـاره دا سـفر يـواځې هـم كـولی شـم
پښه نيـولي تـه مې وويـل چـې ځـه بېرتـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

که نوروز دی که اختر دی کـه بـرات دی
زما درد پکې له هـر سـړي نـه زیـات دی

مــه مسـج کــوه مــه خــط راتــه رالېــږه
ستا د نوم لـه اخسـتلو مـې زړه مـات دی

یــره هــره شــېبه وېــره د یــو بــم وي
دا زمونږ کور دی، دا مخامخ جومات دی

غــږ مــې نــه اوري راڼــه راڼــه راګــوري
هغــه ښــکلی پــه مثــال د ســومنات دی

ســتا د طــور رڼــا زمــونږ لپــاره نــده
ته موسا یې منسوخ شوی دې تـورات دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خندا يې راته ووېل چې ستا د لاسه مړه
اوس مې خوب خداى تبنتولى د سودا د لاسه مړه

سترې مشې راته وکړه خو د لرې نه جانانه
ناروا به رانه وشي د روا د لاسه مړه

مسلې مسلې نشته پېغورونه دي سړيه
جوماتونه رانه پاتې د ملا د لاسه مړه

زړه ساتل د سر ساتل ندي چې جنګ ته به لاړ نشې
دا خو هره ورځ ماتېږي د يو چا د لاسه مړه

پسرلى په تېرېدو دى جنتې شېبې قضا شوې
هغه مخ ته کتى نشم د حيا د لاسه مړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خپله هم راځي خو د يــو ســت کــول ضرور دي
داسې لکه لمونځ ته چې د نيت کــول ضرور دي

کلــه کلــه غــم تــه مخــه ښــه ويــل پکــار وي
شــوخو ماشــومانو تــه منــت کــول ضرور دي

زه خو بيا مــين شــومه پــه دوو نــورو ســترګو
ماته داسې دى چې محبت کــول ضرور دي

څه مــونږه؟ او څــه زمــونږ نيمګــړي عملونــه؟
نه ويل کيږي، تمه د جنت کــول ضرور دي

کړې وعده هم پوره کول غواړي خو بيا هــم
ښکلو ته د نــه راتلــو عــادت کــول ضرور دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه مې منګولو کې نیولی دی او ژاړم ورته
د محبت لپاره دوه ورځې ژوند غواړم ورته

د هغه سترګو د لیدلو دُعا نـه اوري څـوک
چې دلته څومره زیارتونه وو نـو لاړم ورتـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پُل صراط وي که د سور دوزخ په غـاړه وي
ستا د لیـدو شـېبه دې سـل کالـه ولاړه وي

زړه وي، په زړه کې يې زمونږ لپاره ځای نه وي
سیند دې بهېږي شاوخوا ځمکـه دې شـاړه وي

وایم ګیله وکړم خفـه شـمه خـو نـه کېـږي
چې ستا په سترګو کې غوسه او مینـه دواړه وي

چې آزادي نه وي د خاورې آبادي نـه وي
غر به سـپېره وي او هـواره بـه ویجـاړه وي

یره کـه مـا بـه د ځېـرې نـه پېژنـدلی یـې
درځاره ستا ګناه دې هم زمـا پـه غـاړه وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما مرګ او زمـا ژونـد سـتا پـه اختیـار دي
زه چـې څـه لرمـه ټـول د تانـه ځـار دي

دا مونځونـــه او نفلونـــه یـــې قبـــول کـــړه
خدایـه! ټـول سـتا د لیـدو پـه انتظـار دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس پښېمانه يې په خپلې فیصلې بانـدې
د ژوند سفر خو به کوي په حوصلې بانـدې

کال پس راغلی یې... ځه ښه دی چې راغلی یې
نورې خبرې مې اوس نه راځي په خولې بانـدې

خلکو ته ووایه چې مینه هم لـږ وویشـي
ستونی دې وچ شو د زکات په مسلې بانـدې

د هغه سترګو د لیدو نه بغیر نه کېږي
خدایه خبر خو يې د زړه په ماملې بانـدې!؟

نو سترې مشي دې هم ډکه له خفګانه وه
او مخه ښه دې هم ولاړه په ګیلې بانـدې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بې سـببه خاموشـۍ عذابـه بـس دی نـو
زه دومره نه یمه د درد له تابه بـس دی نـو

ستا محرم محـرم ناسـته مـې رایـاده شـوه
دا ته په څه خفه یې وه ګلابه بـس دی نـو

په اور کې ناست د بل لپاره پسـرلی غواړي
د پښتنو خو شوه خانه خرابـه بـس دی نـو

د بیـا راتلـو لپـاره ټـولې دروازې بنـدې
د هغه سـترګو د لیـدو ثوابـه بـس دی نـو

زه پـه هغـې پُـل صراط پـورې وتـې نشـم
ځار شم د خدای له دې ښایسته کتابه بس دی نـو

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اراده کېږي نو ژوند خــو خپلــه نــه کېــږي
ته چې کارې ناست یې ستا به مرګ ته زړه کېږي

هغــه جنــت دی، بــس دا دوه قدمــه لاره ده
که لږه نــوره حوصــله وکــړې نــو څــه کېــږي

جــلال ابــاد د ژمــي هــم نــدی، کنــه یــاره!؟
راځه چې کور ته ځو دباندې مې ساړه کېــږي

سترګې مې نشته دی نو ښار هم راته نه ښکاري
که نــه احســاس د ښایســتونو راتــه ښــه کېــږي

درځـــاره تـــه د آزادۍ خـــبرې ډېـــرې کـــې
مبـــارزه خـــو پـــه خـــبرو بانـــدې نـــه کېـــږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دتلو د ورځې نـه بـې رنګـه دی بربـاد دی
اوس جلال اباد هسې په نـوم بانـدې ابـاد دی

خدایه ستا جنت ته د تلو لاره څومره لرې شوه
هــر ســړی لیــدلو تــه لېوالــه د جایــداد دی

مورې دعاګانې ورته وکـړه چــې سرلـوړی وي
ستا بچی خو ستا په دُعاګـانو بانـدې ښـاد دی

ګوره پاچا غږ کـوو چــې مـونږه آزادي غـواړو
تاتــه خــو زمــونږه تــاریخ پاڼــه پاڼــه یــاد دی

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته چې څه وغواړې کولی شې خو نه یې کوې
ستا د راتلو ضرورت دومره دی چې څه یې کوې

زه چاته نه وایم چې ښکلې یم او ښکلې نه یم
مګر که دا پوښتنه نن راځې او ته یې کوې !

ستا د لاسو په سترګي مشي مې ساړه ونیسي
او که په سترګو کې یې هم کوې نو ښه یې کوې

مونږه له ډېرو رحمتونو نه بېزاره خلک
خدایه باران کې زمونږ ګټه نشته مه یې کوې

د عمر لاره دې په صبر باندې لنډه کړله
ظلم همدومره وي درځاره چې په زړه یې کوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

په ورغــوي د نکریــزو ګــل کــاري ده
هــای! د زړه کیســه مــې نــوره سرکــاري ده

خلــك ډېــر و مــونږه تاتــه مینــه درکــړه
د ښایســـــت سره زمـــــونږه همکــــاري ده

کور کې ښه یمـه د مـرګ وېـره بـه نـه وي
ښار کې هســې هـم څـه نشـته بېکـاري ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه بېرتـــه لاړم بلـــه شـــپه مـــې ولا ونکـــړه
ته به خفه يـې چـې پوښـتنه مـې سـتا ونکـړه

په هغه دوه سـترګو مـې بيـا مينـه راغلـې ده
يره چې دا خـو مـې څـه نـوې ګنـاه ونکـړه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه چرته نه ځمه په خلکـو پســې ، رادې شي
که زندګي رانه خفـه وي نـو پخـلا دې شي

ته به زمونږه وچـو شـونډو تـه هـم نګـورې
که جنتونـه د سـاتلو شـی وي سـتا دې شي

هغه سـړي تـه مـې د زړه خـبره هـم وکـړه
خدايه که نکيږي هم ، څه کيږي رضـا دې شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

درده پرېمانه شې په خپلې وعدې نه راځـې
زه دومره بد شومه چې ته هم نـزدې نـه راځـې

د ښایسته سترګو سرې راته مسکې ناست دی
ته چرته مړه یې ، د ګناه ارادې نـه راځـې ؟

ډېره موده وروسته دې بیا په خوا کې ګورمه
درځاره پرېده مړه ته بې فایـدې نـه راځـې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته به خبر هم شې خو دا ورځې به تېرې وي
د ماتو ماتو زړونو دومره صبر چېرې وي

د ګلاب مينه د کوکنارو په ګل نه ماتېږي
زما به نه خوښېږي، سترګې خو به ډېرې وي

(c) ketabton.com: The Digital Library

(شپه کېږي سبا کېږي) بې لـه ځنـډه زمانـه
تېرېـږي د اوبـو غونـډې پـه منـډه زمانـه

پښتون ګوره د څو زره کلونو زوړ بنـده دی
ترې کـشره ده دا ښکته پورته غونـډه زمانـه

لدې نه پکې وروسته نوره منډه کول غواړي
تـر دې دمـه مـو وخـوړه پـه ټنـډه زمانـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس راته راکه چې ګيله مې درنه ختمه شي
نور مې پخلا که چې ګيله مې درنـه ختمـه شي

خدايه! يوه دعا مې هم لکه چې نـه اورې؟
هغه زما که چې ګيله مـې درنـه ختمـه شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

درد تــه مــې جــامې بــدلې کړیــدي
مــونږه خــو نــامې بــدلې کړیــدي

مــه راځــه د کــلي ارمــان مکــوه
ظلــــم علامــــې بــــدلې کړیــــدي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ژیړ گلاب پاڼې د لیک سره جوړه راغلي
صـــبر پکار دی په مطلب د رســـېدو لپاره

زما ارمان دی چې بې جنګه زما نه وګورم
جنت ته نه ځمه د شـــاتو او شـــیدو لپاره

Design by: Andish Graphics

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library